

Schriftlicht

W.F. Wisselink

Blijven bidden voor de gemeente!

En ik bid dat uw liefde blijft groeien door inzicht en fijnzinnigheid.
(Filippenzen 1:9)

Er was eens een catechete. Ze gaf aan haar catechisanten een rond papiertje. Ze moesten er een gezichtje op tekenen: een vrolijk gezichtje als ze blij waren met de kerk; een droevig gezichtje als ze teleurgesteld waren. De catechete verzamelde de tekeningetjes en plakte ze op een groot vel papier. ‘Kijk: dit is onze gemeente,’ zei ze.

Wat voor gezichtje zou Paulus hebben getekend over de gemeente van Filippi?

De gemeente van Filippi is niet volmaakt. Daar proef je iets van als je Paulus' brief aan de Filippenzen leest. Paulus doet in hoofdstuk 2 de oproep om eensgezind te zijn; in hoofdstuk 4 doet hij die oproep aan twee leden van de gemeente die hij bij name noemt. Blijkbaar is eensgezindheid een punt dat verbetering behoeft.

Toch is de brief aan de Filippenzen zo positief als wat. Als Paulus aan de christenen in Filippi denkt, is hij blij. Die mensen hebben hem fantastisch geholpen. Ze hebben het werk van God verder gebracht. Deze korte brief staat er vol van.

Ik verwacht dat Paulus een vrolijk gezichtje zou hebben getekend.

Vaak genoeg kom ik mensen tegen die beslist geen vrolijk gezichtje zouden tekenen. Ze zijn bezorgd, of teleurgesteld, of boos. En zelf ben ik ook niet altijd blij met de kerk.

Het is best de moeite waard om te overwegen hoe Paulus dan zo positief kan zijn. Wat is zijn geheim? Hij vertrouwt op God! Het is God die zijn goede werk bij de mensen in Filippi is begonnen. Het is God die het ook wel zal afmaken. Op de dag van Christus Jezus is Gods goede werk voltooid! (Fil. 1:6). Met het oog daarop bidt Paulus. Laten we dit gebed bestuderen; laten we het vervolgens meebidden.

Bidden om groei in liefde

Voor Paulus staat de liefde centraal. Christus heeft grote genegenheid voor Paulus. Dat is wel gebleken toen Paulus door Christus geroepen werd. Die liefde van Christus heeft Paulus' liefde wakker geroepen. Paulus heeft geleerd dat al zijn ijver voor God alleen kon bestaan als die gekleurd werd door liefde voor Christus. En zo is het gekomen dat Paulus heel veel houdt van de mensen die bij Christus horen. Paulus op zijn beurt heeft van die mensen veel liefde ervaren. Dat is een cadeautje van God.

Paulus bidt dat die liefde blijft groeien. Blijkbaar is die liefde er. Dat blijkt uit praktische dingen. Die liefde blijkt uit de steun die de mensen in Filippi aan Paulus geven; ze zijn verbonden met Christus en daarom ondersteunen ze Paulus met hun geld en met hun aandacht. Paulus raakt er maar niet over uitgesproken.

Toch is de liefde nog niet volmaakt. In zijn verblijfplaats (Caesarea) maakt Paulus in dat opzicht afschuwelijke dingen mee.

Eerst had hij gevangen gezeten in Jeruzalem. Daar hebben ze hem bijna vermoord. De Joden haatten hem omdat hij zich een vriend toonde van heidenen (van Grieken die Jezus Christus hadden aanvaard als hun redder). Ze konden zijn bloed wel drinken.

Hij was in veiligheid gebracht, vanuit Jeruzalem naar Caesarea. Daar zat hij in grote onzekerheid over zijn toekomst. De stadhouder wilde de Joden te vriend houden. Daarom liet hij Paulus niet vrij. Maar tot een echt proces kwam het ook niet. Want wat had Paulus eigenlijk verkeerd gedaan? Je kon alleen zeggen dat de mensen woest op hem waren. Maar sinds wanneer is dat een misdaad?

In Caesarea krijgt Paulus de kans om over Christus te spreken tot de stadhouder. In zijn brief zinspeelt Paulus hierop (Fil. 1:12,13). Hij is er blij om.

Hij is ook blij omdat anderen moed krijgen. Hij zit in de gevangenis. Hij is beperkt in zijn bewegingen. Wat moet dat moeilijk geweest zijn voor hem persoonlijk! Maar anderen krijgen moed en spreken over Christus. Ze zijn niet bang. Ze verstoppen zich niet.

Ze preken Christus en daar gaat het om. Maar... Paulus spreekt over twee soorten mensen.

Onder de christenen zijn vijanden van Paulus en vrienden van Paulus. Die tweede groep geeft geen problemen. Ze beseffen dat Paulus vanwege zijn prediking gevangen zit. Ze verkondigen Christus uit liefde. Maar van die eerste groep snap je toch niks! Het zijn mensen die het prettig vinden dat Paulus in de gevangenis zit. Volgens hen is hij een gevaar voor het evangelie. Zijn gedrag is gevaarlijk. Hij houdt niet voldoende afstand van de heidenen. Haat tegen *hem* kan zomaar overslaan op *hen*. Daarom maken ze hem zwart. Ze verkondigen Christus uit eigenbelang.

Paulus let op het resultaat van hun werk. Of ze nu uit eigenbelang spreken of uit liefde:

Christus wordt gepreikt en dat telt. Erger je niet aan die eerste groep, maar wees blij. Je houdt je adem in. Hoe kan hij het zeggen! En je vraagt je af: wat betekent dit voor ons?

Christus moet ook bij ons centraal staan.

De toepassing van Calvijn vond ik opmerkelijk. Calvijn komt bij zijn bespreking van Filippenzen 1 vers 18 met het voorbeeld van Peter Carolus. Volgens hem is deze man een onreine hond. Carolus had namelijk eerst gebroken met de Rooms-katholieke kerk. Hij was een medestander van Calvijn geworden. Later had hij zich echter opnieuw aangesloten bij de Rooms-katholieke kerk. Calvijn zou zo'n man nooit erop uitsturen om over Christus te spreken. Toch was Calvijn ervan overtuigd dat God deze man heeft gebruikt om het evangelie van Christus te verspreiden.

Ik wil iets aanvullen op de toepassing van Calvijn. Wellicht is op de woorden van de prediker niets aan te merken. Wellicht is wat hij zegt, de zuivere leer. En toch roept hij vragen op. Welke intenties heeft hij? Waarom staat hij op de preekstoel? Hoort hij zichzelf zo graag? Een gevoelige kerkganger kan erdoor geblokkeerd raken. Misschien staat de prediker zondag aan zondag op de preekstoel omdat hij zijn tijd uit moet dienen. Hij is destijds dominee geworden en bij gebrek aan alternatieven is hij het maar gebleven. De fut is eruit. De dominee staat op de automatische piloot. De luisteraar voelt dat er wat is, zonder dat hij het nou precies kan verwoorden. De kerkgang kan hem daardoor zwaar vallen. En toch... Hoe fout de prediker ook is, God schakelt hem (ondanks zichzelf) in om het evangelie van Christus te verspreiden. En daar dank ik God voor.

Paulus leert ons, zo te reageren. Zijn opstelling is als een voorschrift voor ons. Hij noemt de bedoelingen van zijn vijanden 'onzuiver', maar hij is dankbaar voor het feit dat ook zij over Christus spreken.

In Caesarea is de liefde duidelijk nog niet volmaakt. Voor de gemeente van Filippi geldt hetzelfde. Ook die gemeente is niet volmaakt. De liefde moet nog groeien. Die groei moet je gegeven worden. Onze liefde is het goede werk dat God in ons begonnen is. We vragen daarom aan God dat Hij dat goede werk in ons voltooit. We bidden om groei in liefde.

Bidden om groei in kennis

De liefde staat centraal. Die liefde kan groeien als je kennis groeit.

Wie veel bijbelse namen en feiten heeft geleerd, mag blij zijn. Het is heel waardevol als je al die namen en feiten kent. Dat is een goede basis voor een inzicht in de bijbelse boodschap.

Maar het biedt er geen garantie voor.

Met pijn in het hart herinnert Paulus aan zijn volksgenoten. In Romeinen 10:2 schrijft hij over hen: 'Ik kan van hen getuigen dat ze God vol toewijding dienen, maar het ontbreekt hun aan inzicht.' Ze weten heel veel. Ze doen er heel veel voor. Maar dat waar het om gaat, hebben ze niet gesnapt: Gods vrijspraak, dankzij Christus, uit genade, voor Joden en niet-Joden.

Die kennis moet je gegeven worden. Het is het werk van de Heilige Geest. Hij zorgt dat je inzicht krijgt in de bedoelingen van God, in zijn daden, in zijn zorg, in zijn wil... Soms vallen de dingen ineens op hun plek. Je krijgt een ruim zicht op Gods liefde. Het is te danken aan de Heilige Geest! Wat een genade!

God geeft ons ook aan elkaar om samen te groeien in kennis. Hij heeft aan ons samen zijn woorden toevertrouwd: de Bijbel. Laten we elkaar niet met bijbelteksten om de oren slaan, want dan slaan we (bij wijze van spreken) de Geest van God eruit. Laten we naast elkaar gaan zitten om de Bijbel te lezen. We lezen verschillende teksten. We vullen elkaar aan. Ieder brengt zijn ontdekkingen in. We zijn bereid om te luisteren naar elkaar en zo naar God. Laten we daarbij het gebed niet vergeten. Want we zijn van God afhankelijk.

Ook voor de generale synode geldt dit. De synode van Zwolle-Zuid heeft soms met moeilijke zaken te maken. We zijn het niet over alle details met elkaar eens. Maar dat kunnen we goed hebben. Want we zitten echt naast elkaar de Bijbel te lezen. We luisteren naar elkaar. We maken samen werk van het gebed. We voelen ons van God afhankelijk. We weten dat sommigen in de kerken negatief kritisch volgen wat er gebeurt. Maar daar laten we ons niet door bepalen. We willen ons laten beheersen door wat de Here zegt. Van Hem zijn wij samen afhankelijk.

We bidden om groei in kennis.

Bidden om groei in gevoeligheid

De liefde staat centraal. Die liefde kan groeien als ook je gevoeligheid groeit.

Een voorbeeld. Twee mensen hebben een zeer been. Ze kunnen er onmogelijk op lopen. Ze gaan allebei naar de dokter. Maar ze krijgen een verschillend advies. De één krijgt te horen dat hij niet moet toegeven aan zijn pijn, maar flink moet gaan trainen. De ander krijgt te horen dat hij moet luisteren naar zijn lichaam en rust moet houden. Welke dokter heeft gelijk?

Misschien wel allebei! Want de oorzaak van de pijn kan heel verschillend zijn en daarom kan het advies heel verschillend zijn.

Laten we dit eens toepassen op ons leven als christen.

Een voorbeeld. Twee mensen kunnen het niet meer opbrengen om de kerkdiensten te bezoeken. Het roept veel te veel emoties bij hen op. Het overspoelt hen helemaal. Aan het eind van de zondag zijn ze kapot. Aan de één geef je het advies: blijf komen; je kunt gerust tijdens de dienst vertrekken als het je te heftig wordt, maar blijf komen. Aan de ander geef je het advies: neem maar een time-out; trek je tijdelijk terug; dan kun je tot rust komen en nieuwe kracht opdoen.

We moeten een bepaalde 'gevoeligheid' gaan ontwikkelen. Dat past bij mensen die Christus volgen. God is geen God van de botte bijl. Paulus heeft daar iets van laten zien. Aan de

Korintiërs schreef hij: 'Iemand die onbesneden was toen God hem riep, moet zich niet laten besnijden' (1 Kor. 7:18). Geen wonder dat Titus onbesneden bleef (Gal. 2:3). Bij Timoteüs volgde Paulus een andere gedragslijn. Hij liet hem besnijden ter wille van de Joden in Lystra en Ikonium (Hand. 16:3).

Wat is voor *deze* persoon in *deze* situatie wijsheid? In de loop van je leven leer je aanvoelen wat goed is voor de ander. Je krijgt wat inzicht in de specifieke situatie van de ander. Je komt erachter hoe zijn levensverhaal hem gestempeld heeft. Je leert de wil van God toepassen in allerlei verschillende situaties. Maar je bent er met je eigen persoon bij betrokken. In de loop van je leven heb je ook het gevaar leren zien van een bepaalde opstelling en van een bepaald gedrag. Daardoor loop je het risico dat je kortaf doet. De zaak is voor jou direct duidelijk; zo moet het en zo zal het, want zo wil de Here het. En je ziet de mens niet meer met zijn eigen mogelijkheden, met zijn eigen kwetsbaarheid.

Dit is een punt van veel gebed! Want ik beseft dat het heel gemakkelijk fout kan gaan. We zijn niet volmaakt. We moeten samen toenemen in 'gevoeligheid'. En wij samen hebben de kracht van de Here nodig, zijn Geest. We bidden om groei in gevoeligheid.

Gebed

Here, help ons want onze gemeente is niet volmaakt. Soms zien we het helemaal niet meer zitten in onze gemeente. Geef ons groei in liefde en in kennis en in gevoeligheid, zodat we kunnen onderscheiden waar het op aankomt. We zien uit naar de dag van Christus. Voltooi uw werk in ons, zodat we zuiver en onberispelijk zullen zijn, vol van de vruchten van de gerechtigheid, door Jezus Christus. Amen.